

Fürzels Tanár úr!

Előre kell bocsátanom, hogy a „Halottak napján” című cikket én írtam. Beláthatja tehát Tanár úr, hogy magamat a sajtó lapjamban nem engedhetem korlátoltnak, tudatlannak neveztetni, mert ha ilyet elővívna mondani nekem a sajtó hármán: ban valaki; egyszerűen eldobnám. Ha írásban akarja mondani a lapban (mely szintén hajlékom) egyszerűen nem adom ki, kíváncsi, hogy inkább más lapban adja ki, mert akkor megszorálhatom, míg ha egy vendégnek helyet adok a lapjamban, arról egyszerűen nem gőrcsölözhetek.

Ha tehát Tanár úr a „Főv. Lapok”-ban akar felelni, akkor a cikk iróját vértő & különben is nem komoly kell lenni, hanem csak kihasznál bántott egész nyelvére való, fűrészedjél kérem: gátni & nekem még na elhűlteni & én a ferdai pártban a cikket részéggel kiadom. Nagy pedig, ha így akarja körülvenni, az csak más lapban eshetik meg, hogy én se legyenek korlátolva mindannak elmondásában, a mit előttem elhallgattam.

Én a vitát nem kerülöm, sőt ez ügyben annyival inkább szeretem, mert a köyvont: honvéd bizottság & h. 25 = diki alakuló gyűlésen több bizottsági tagtársammal együtt indítottam levelet, hogy hívjuk fel az örvös honvédszereleket a honvédszervelet bármely célból valódi megháborítására, illetve tiltakozására. E bizottságban követi a ferdai & tiltakozásra. Egy képviselő: társam pedig, ki honvéd volt, interpellációra lépett. Tízal az az ügy nem marad elítélés hírlapi tárgy, hanem a vitát a tárgyas hangtól elszerve folytatja, bizony bizony nem magának veszer üggyel.

Feljes övinteréggel kíván, várom leggyed elhatározását & célra nére, maradván

övéte kétfelje
Várnai Károly

Budapest nov. 9. 1885.